

Akce HOUSKA 2022

6. - 7. 8. 2022

Cestovní zpráva (mírně upravený text zveřejněný 17. srpna 2022 pro přátele na Facebooku)

Hony

Před dávnými časy, kdy se po české kotlině ještě proháněl T-Rex, tedy v roce 1966 těsně po maturitě, jsme my, tři trampové Pedro, Jean a Hony, postavili v prostoru pod zámekm Houska, poblíž prameniště Pšovky, zálesácký srub. S partou dalších kámošů jsme tam pak několik let jezdili. Po roce 1971 nás pak život rozvál po světě a obšťastnil nás jinými radostmi a povinnostmi. Přesho století i tisíciletí.

Snaha dát tu partu dohromady se už pak nikdy nevedla k cíli. Mnozí kamarádi už nežijí (Belmondo, Chico, Balů...) nebo jsou nedohledatelní. Nicméně šerif Pedro nás, tři stavitele srubu, dohromady našel a dohledal, a se zpožděním covidového charakteru jsme se na místě už neexistujícího srubu v kraji podhouseckém opět sešli a utábořili alespoň na jednu noc před bývalou hospodou, neb původní pozemek už byl v restituci vrácen soukromníkům, a rozdělat oheň jsme si kvůli panujícimu suchu také netroufli (viz Hřensko). Jaké bylo naše překvapení, když jsme ale našli místní domorodce, kteří si na nás přes propast větší než 50let pamatovali a za velikého smíchu a hlaholu jsme pak vzpomenuli těch nádherných a divokých časů, kdy nám patřil svět a nic nebylo nemožné. Zastihli jsme mezi živými pamětníky i bývalou paní poštmistrovou (již přes 92 let věku), která dodnes vzpomíná, jak jsme maskovaní přepadávali "její" poštu za hojných výstřelů (dnes by na nás asi vystartovali těžkooděnci) a její pravnučky se smějí vyprávění, jak jsme posílali z pošty dopisy psané na březové kůře nebo rovnou provokační březové špalky třeba na tehdejší OV ČSM (pamětníci vědí), a nechtějí věřit, že nám tohle prababička trpěla. Stádo jalovic, které jsem tam koňmo pásl, je už dávno vybito, pastviny zanedbané, kravin přestavěných na dva rekreační objekty, ale duch našeho mládí se tam stejně ještě potlouká. I bývalá hospodská (tu Pedro vypátral až v nedaleké Dubé, kde jsme ji na skok navštívili) si vzpomněla na přezdívky kluků naší party. Z celého toho postcundru se stal fantastický zážitek. Moje lepší polovička nám tam poslala mobilní zdravotnici, adresovanou "dědečkům-trampům", a já si tedy dovolím nabídnout něco málo fotek, abyste viděli, co takový časový úsek 56 let s člověkem dokáže udělat, tedy na těle, nikoliv na duchu.

Stavíme si tábořiště před bývalou hospodou "U Šťastných"

Housková radost zapsal Pedro

Potkali jsme se nikoliv u Kolína jako z klobouku králíci, ale v Praze jako vysloužilí trempíci, Hony, Jean a Pedro. Po 56 letech jsme si splnili už dříve zamýšlený sen - návrat do mládí

a míst kam jsme několik let jezdili , postavili srub na místě pro něj snad přímo stvořeném a zpestřovali život mladším klukům. Návrat alespoň na dva dny.

Zavrhlí jsme noc v penzionu a vybavili se stany, karimatkami a spacáky. Už jsme tak ale nebyli důsledně „ortodoxní“ v zajištění potravy a domluvili si přísun kalorií v penzionu Pod Houskou, v dobách dávných to byla hospoda u Šťastných. Provozovaly matka s dcerou Jiřinou. Ta byla naší vrstevnicí a nejčastěji to byla ona, která nám čile pomáhala se zavlažováním hrdélek . Před asi 15 lety jsem se letmo ocitl v místě a dal se do hovoru s člověkem, kterému jsme se zmínil i hospodu a Jiřinu. Překvapil mne hned prohlášením „no to je moje žena“. Ale neviděli jsme se. Odtud ale pramenila moje víra či naděje, že jsou to oni, kdo provozují současný penzion. A když jsem tam zkusmo psal , vyjádřil co chceme po mnoha letech uskutečnit a vyslovil prosbu zda bychom mohli někde na jejich pozemku vztyčit svá iglů a zda bychom se mohli přitočit k jejich kuchyni a vzpomenu také na Jiřinu, přišla vzápětí milá odpověď která začínala slovy „ S Jiřinkou jsme se moc nasmáli, když jsme si přečetli váš dopis ...“. „No kdo by potom nedoufal, že je Jiřina znovu na světě ? Jinak nám bylo přislíbena možnost stanování a samozřejmě i jídlo.

Tak jsme se sešli a vyrazili směr Mělník a Houska. Cestou jsme se domluvili, protože se blížil čas oběda , že nerozděláme oheň pod kotlíkem v hospodě „U Iva“ ve Mšeně , ale že poctíme svou návštěvou restauraci v Ráji (ano přesně tam, co jsme se s Honym snažili získat už značně napraného hajného pro náš záměr pokácet si souše na stavbu srubu). Cestou jsme zjistili, že bychom ani na Mšeno obvyklou cestou stejně nedojeli, protože tam byla uzávěra.

V dobrém rozmaru a dobře nakrmeni jsme už dál projížděli místy kde jsme kdysi mnohokrát putovali pěšky a při pátečních příjezdech v noci, Ráj – Konrádov, Tubož. Pak už Kolčavka, Myší díra a naše louka. Ale jsen jsme se v té chvíli pokochali a jeli rovnou do penzionu. Měli jsme připravené i růže v květináči na zasazení, pro koho?, no přece pro Jiřinu. Když jsme vešli , tak po chvíli přišla mladší žena a již po prvních slovech bylo zřejmé, že je to ta Jiřinka se kterou se její partner Honza smál při čtení mailu, ale ne ta „naše“ . Nicméně květinu jsme předali , s potěchou byla přijata. Žel měli zrovna ten den kalamitu, po bouřce nešel proud, byli tedy i bez vody a všechno se jim komplikovalo. Ale co bylo vlastně domluveno, bylo znovu přislíbeno. Tak jsme nezacláněli , vztyčování stanů jsme v klidu odložili a šli na rekognoskaci nám dávno známých míst. Na naši louku a tábořiště jsme se v pohodě dostali, pořídili i několik dokumentačních obrázků a rozhodli se překročit potok Pšovku, značně již vyschlý, a vydali se místy kudy jsme nejvíc chodili do lesa a především do míst kde jsme káceli suché borovice na stavbu srubu i tábořiště, přibližovali je na skálu nad loukou a odtud je s rozběhem šoupli v pískovci vytvořeném korytu rovnou do tábora. Místa, než jsme se dostali na stále existující lesní cestu , byla hodně zarostlá a dost jsme se nakličkovali , než jsme mohli jít po té cestě. Asi po čtvrt hodině jsme se ale dohodli, že dál směrem k Housce už nepůjdeme, že se spustíme k nějaké usedlosti a potom se vrátíme Myší dírou. Usedlost byla spíš symbolicky oplocena lany a dráty. V těch místech za našich dob měl „chatu“ v dotaženém sem starém autobusu jakýsi člověk, údajně nějaký kriminalista, policajt – no kdo tak mohl mít v lese v chráněné oblasti asi takový příbytek... Překročili jsme tedy to symbolické oplocení , nějakým mladíkům co tam pilně pracovali se štípačkou dřeva jsme se omluvili za vstup na pozemek, že jen projedeme. Nebrali to jako problém. Šli jsme tedy dál . Od domu , stylového velkého srubu se přiblížil člověk kterému jsme se také omluvili. Reakce byla až neuvěřitelná , prohlásil hned „tak pojdte na kafe“. Šli jsme. Bylo z toho příjemné povídání s ním i s jeho ženou skoro na hodinu. Dostali jsme ke kafi i kousek koláče. Byli původem z Prahy ale, toužili po životě na takovém místě . Dodatečně jsme potom zjistili o koho šlo. Bezva. Dobrý začátek .

Když jsme se vrátili do míst kde byla proti naší louce usedlost Rampouchů, přijelo

najednou auto, z něho vystoupil mladší člověk a vzápětí starší paní. Když jsme se na sebe podívali, nemohli jsme nevidět a nepoznat podle očí, že ta paní je jedno „Rampouše“. Poznali jsme se ale po těch mnoha letech navzájem. Rampoušata byly dvě dcery Rampoucha, tehdejšího tajemníka MNV (Místního národního výboru) a dá se říct i našeho podporovatele. Holčákům bylo tehdy asi 13 let. Podpora byla ale vzájemná, nejednu brigádnickou hodinu jsme pro obec tehdy udělali.

No a tak jsme si zase popovídali, toto Rampouše – Blanka si pamatovala i naše jména. Dozvěděli jsme se, že žije ještě 92 letá její matka, žena Rampoucha a druhdy paní poštmistrová, která neměla svého času problém přijímat naše speciální zásilky v podobě dopisnic z březové kůry či dokonce špalků. Blanka pravila, že matka už bývá poněkud mino, ale přesto jsme se objednali na návštěvu na druhý den, že ji na náš vpád připraví. Zeptali jsme se také na Jiřinu. Řekla nám, že by měla žít v Dubé, řekla i jméno, které jsme si vzápětí svorně nezapamatovali a komolili. Cestou k penzionu jsme ještě zašli z rozcestí u křížku k bývalé škole, potom jeden čas i nějaké podnikavce, dnes k Restauraci Pod Houskou. V části budovy je také Obecní úřad. Měli jsme i tady snahu získat nějaké informace o Jiřině. Oslovená servírka nevěděla, ale její zvědavá kolegyně Jiřinu znala, také zmínila Dubou, ale i že mají statek v jistých Korcích, obci nedaleko Dubé.

Vrátili jsme se k penzionu a zastihli majitele Honzu, příjmením Dotnáče, jak ještě mění čerpadlo ve studni. Ale alternující Jiřinka nás přivítala, a ukázala nám posečené a kládami ohrazené místo, kde si můžeme stany postavit. Hony si postavil svůj apartmán, my s Jeanem jsme prokázali zpočátku, že tato činnost není naším stálým zaměstnáním. Nicméně stanové město stálo. Naši činnost se zájmem a pobavením sledovali dva lidé před penzionem. Zaznamenali jsme, že fotí. Dali jsme se do řeči, pověděli jsme jim jak a proč jsme se tam vzali. Ještě víc je to pobavilo. Řekli nám, že nám fandí. Chtěli fotky poslat, tak si vzali mailovou adresu. Hned v pondělí přišly dvě sady obrázků, přímo reportáž z našeho úsilí zajistit si střechu nad hlavou. Ten člověk se podepsal Jerry, možno podle toho soudit, že k trempování měl blízko. Vyměnili jsme si potom ještě několik mailů. Pochlubil se m.j. že dělal dokument o Radko Čermákovi, kreslíři, bendžistovi, písničkáři a trampovi.

Na večeri jsme už seděli pěkně v pohodlí v penzionu. Dobré jídlo jsme spláchli nejedním pivečkem, Hony dle svého přesvědčení nealkem. Po večeri si k nám, po jejich hektickém dni sedli majitelé – Honza s Jiřinkou. Ukázali jsme jim naše fotky z dávnověku a povídali se s nimi. Bylo to bezva. No a šli jsme na kutě, tedy do spacáků. Různé jsme ale v noci vybíhali, osm piv je osm piv. Byla docela kosa, ráno bylo jen 6 st. C

Ranní sluce už nás zastihlo na procházce kterou inicioval Jean. Bylo to příjemné před vydatnou snídaní, opět v penzionu.

Rozhodli jsme se, že se podíváme na zámek Housku. Stany byly mokré, tak jsme je nechali stát a uschnout. Do zámku jsme šli jen s Jeanem, Hony zkoumal okolí a vydatně fotil.

Měli jsme celkem kliku, protože jsme šli dovnitř s první skupinou po otevření. Když jsme potom vyšli, na nádvoří byl dav lidí.

Zpátky jsem zapomněl správně odbočit a tak jsme si zajeli, ale znaje směr kam se musíme dostat, tak jsme alespoň projeli pěknými místy a dostali se i do obce Okna, spojené s památným nočním putováním kdy jsme s Krchňou, Honyho bráškou nesli velký starý koberec určený k zateplení našeho srubu a naproti nám šli Hony s bandou. My se prostě tehdy strefili a sešli.

Stany už byly suché, tak jsme náš tábor rozbili. Je zajímavé, že to šlo rychleji než stavění.

Naše vůle vypátrat Jiřinu přetrvala, a tak jsme se vydali do Dubé. Usoudili jsme, že zkusíme štěstí s dotazy v hospodě, kde jinde se ptát v menším místě. Ale Dubá zase není tak malá, je pěkně rozlehlá. Opět jsem zazmatkoval a nemohl se strefit na hospodu kterou jsem měl z dřívější doby znát. Zafungoval dobře Jean jak navigátor, či ohař který trefí vždy do správné hospody. Ocitli jsme se v restauraci s nevšedním názvem U Nováků. První oslovená servírka, reagovala ochotně, ale na naše kusé informace (to jméno, to jméno, na „K“), řekla, že neví, ale že půjde dát dotaz do kuchyně. Cestou prohodila k ženě, která seděla vedle u stolu u tabletu, zřejmě paní provozní, „slyšela jsi to taky, přemýšlej“. Ani paní z kuchyně nic

nevěděla. Vypadalo to na beznaděj. Ještě jsem se pro úplnost zastavil u té provozní. Prohlásila najednou, já nevím, ale zavolám matrikářku. A volala. Tlumočila ji ty moje kusé informace, i pokus jméno – Kmentová, Kaletová,--?, najednou se obrátila ke mně a pravila „ KNAPOVÁ“ , a já hlesnul jo. A zázrakům nebyl konec. Povídá „ vyjdete z hospody vpravo, nebo pojdte se mnou ven, ukážu vám“ . A bylo, za druhým domem jsme uhnuli vpravo, podle návodu jsme dojeli k prameništi a panence Marii, dali se vlevo vzhůru po šterkové cestě a druhý dům měl být ten co v něm Jiřina zůstává. Zastavili jsme, v tu ránu se odhrnula záclona, otevřelo se okno, (na vsi či malém městě to tak bývá, průjezd někoho v tak nefrekventovaném místě není běžný) a vykoukla starší paní. Již poučen a po několik minut již schopen podržet v paměti příjmení jsem pravil, že hledáme paní Jiřinu Knapovou, dříve Šťastnou. Ale již při jejím potvrzení že je to ona, bylo jasné že jsem naši Jiřinu našli. No a zase bylo povídání na terase.

Ona, jako obsluha v hospodě si nás přímo nepamatovala, defilovalo jí přirozeně před očima roky mnoho žízniců, ale pamatovala si že jsme byli ve srubu proti Rampouchům.

Kolik neuvěřitelných náhod v tom hledání bylo !

Když jsme se loučili, s Jiřinou jsme se objali, pak řekla „ tak jsme se ještě viděli než umřeme“. Milé i realistické.

Tyto fotky pořídil jistý Jerry, kolemjdoucí fotograf. Toho jsme zaujali, protoz, jak prohlásil : "Vidět dneska ještě trampa je opravdu vzácnost."

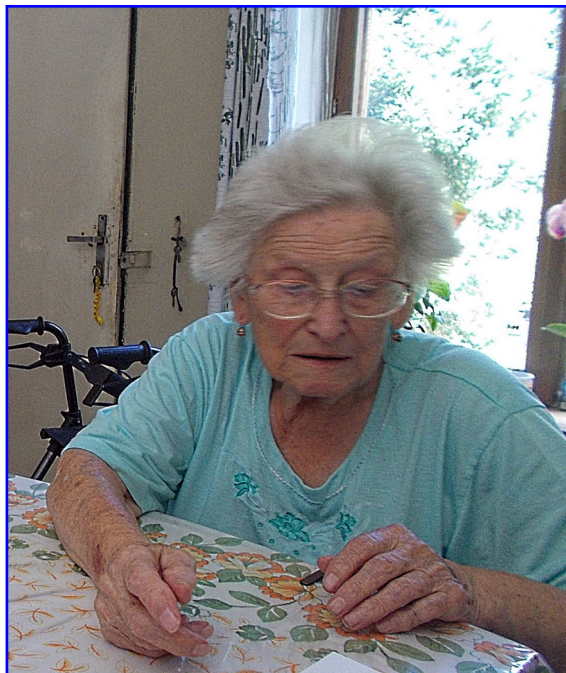

Na konci Myší díry mají dnes chalupu víceméně na celoroční obývání (tedy i se zvířectvem) Herčíkovi z rodiny známého uměleckého rytce (např. poštovních známek). nezvyklí na kolemdoucí, oamžitě nás pozvali, uctili kávou a domácím pečivem.

Na kus neplánované řeči u Rampouchů

Vlevo "Rampouše" Blanka, vpravo bývalá paní poštmistrová Ramplouchová, se kterou jsme si v tramském mládí užili mnou legraci.

A pak jsme už frčeli zpátky , směr Tubož a bývalá pošta. Uvítalo nás Rampouše Blanka. Pravila, že mamku myjí, že bude za čtvrt hodiny. V místnosti jako ve správné venkovské kuchyni se odehrával život, vnučky utíraly nádobí, bylo tam ještě několik lidí. Usadily nás, udělaly kafe, ba i borůvkovým koláčem uctili. Zapojili jsme se do toho dění nějak úplně přirozeně , jako by to bylo včera a ne po více než padesáti letech. No a za chvíli tu byla babča, sice s chodítkem, ale naprosto v obraze a v řeči péro. Na nás si pamatovala . Asi další potvrzení funkce té dlouhodobé paměti. A tak asi hod'ku babča Rampouchová hučela do Honyho a Jeana , mně si vzalo do parády Rampouše. Já si moc neškrtnul. Bylo to ale zase jen skvělé , pohodové posezení s lidmi, kteří ještě žili a znali jsme se. Přesto byl čas se rozloučit a vyjet zase do všedních dnů. Všedních z mého pohledu, protože ty vlastně necelé dva dny byly naprosto nevšední, plné nečekaných a pohodových zážitků. Určitě jsme si udělali pěknou radost.

Ranní pohled od stanu

Pod Psí skálou už srub nestojí

*Zámek Houska - nádvoří
Housecká vyhlídka*

Dubá - náměstí